

ŽIVOT

Proměna
společnosti
evangeliem

VÍRY

Jak mít vliv?
Radil Zajíc
i Papoušek
/ 6

Pavel Hošek:
„Pastor nikdy
nemá padla“
/ 13

Misijní cesta
do země sněhu
a alkoholu
/ 18

Hranice authority

Vedení,
nebo manipulace?

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Jak vnímáme sami sebe**
David Novák

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6 Křesťané můžou mít vliv**
Tomáš Dittrich
- 7 Jste Boží děti, můžete si hrát**
Dana Koutecká

TÉMA: HRANICE AUTORITY

- 8 Vedoucího by lidé měli následovat rádi**
Kateřina Lachmanová
- 11 Biblická autorita a pohanský virus**
Pavel Černý
- 12 Dva problémy s autoritou**
Lubomír Ondráček
- 13 Problém je, že pastor nikdy nemá „padla“**
Pavel Hošek

MŮJ PŘÍBĚH

- 14 Konec marné poddanosti**
Tereza Kymlová
- 16 Jak jsem hledal parašutisty**
Daniel Vyhlička

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 17 Rozdělené státy americké?**
Andrew Funka

MISIE

- 18 S Dobrou zprávou na Altaj**
Veronika

Z HISTORIE

- 20 Naše doba má učené knihy, ale ne učené muže**
J. A. Komenský, Jaroslav Pleva
- 22 Třináctá komnata**
J. A. Komenského
Květoslav Boháč

NAD BIBLÍ

- 23 Jako když vyjdeme ze stanu**
Stanislav Kaczmarczyk

PŘIPRAVUJEME

- **Bezdětnost: Když děti nepřicházejí...**
- **David Novák: Jistota v pochybnostech**
- **Bible jako psychoterapie?**
- **Vánoční povídka: Když přijde doktor Hvězda**

8
„Někde chybí víc Ducha, jinde pokora...“
Kateřina Lachmanová o vedení církve

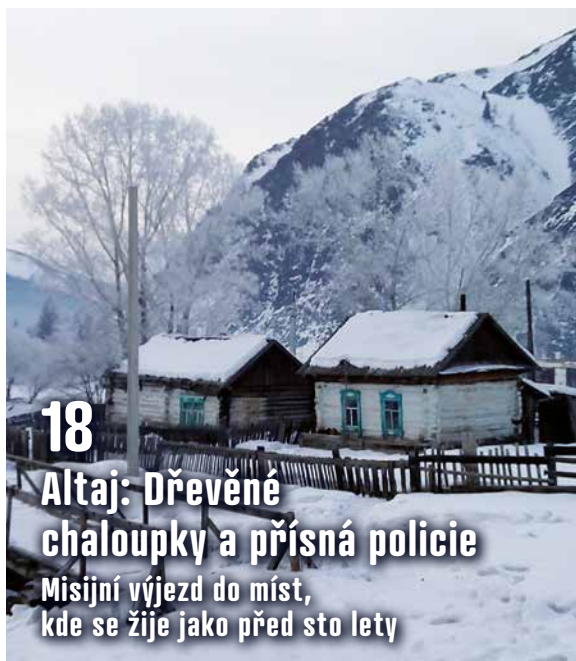
11
Autorita pastýře má své meze
upozorňuje teolog Pavel Černý

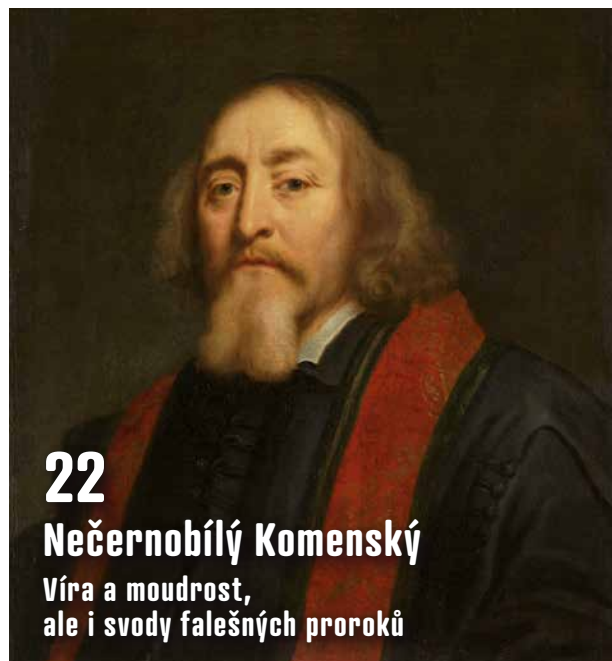
16
Jak jsem hledal parašutisty
příběh ze života

17
Rozdělené státy americké?
Volby a dilemata křesťanů v USA

18
Altaj: Dřevěné chaloupky a přísná policie
Misijní výjezd do míst, kde se žije jako před sto lety

22
Nečernobílý Komenský
Víra a moudrost, ale i svody falešných proroků

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme. Podmínky inzercí: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopí, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

epidemie covidu se u nás rozrostla. Snad ještě větší depresi ale mám z jiné věci: z rozdělení církve. Šíření epidemie beru jako realitu, polarizaci církve v podobě, v jaké se s ní setkávám, pokládám za bezpředmětnou, a proto mě děsí.

Co tou polarizací míním? Určitě budeš vědět, o čem mluvím. Dnes jsou asi nejnápadnější neshody lidí, kteří jsou pro nošení roušek a další epidemiologická opatření, a těmi, kdo jsou proti. Zřejmě ses podobně jako já aspoň na internetu setkal s lidmi, kteří v očkování vidí konečnou ochranu před epidemií, i s těmi, kdo ho pokládají za nástroj ztotočnění. Dále jsou tu křesťané, kteří mluví o „vitačských politických stranách“ (což jsou asi všechny kromě ANO, KSČM, SPD a Trikolóry) a obávají se muslimských přistěhovalců, zatímco jiní jsou spokojeni v Evropské unii a klidně by pár migrantů přijali. Pro někoho je Rusko světem zla, pro druhého je Putin strážcem tradičních hodnot. Pak tu stojí Zeman kontra Drahoš a Trump versus Biden. Specificky křesťanským dilematem je rozpor mezi evangelikály, kteří stojí o společenství s katolíky, a jinými, kteří to považují za popření evangelia. Podobně je to s kreacionisty a křesťany věřícími v evoluci.

Rozličnost názorů mi přitom nevadí. Vadí mi jen opevňování v těchto pozicích. Kde se berou tak silné postoje? Kde se vzala neochota k mírnosti nebo k uznání chyby?

Příliš dobře si pamatují na druhé kolo předminulých prezidentských voleb. Zeman, nebo Schwarzenberg? Oba kandidáti pro mě byli nepřijatelní. Vzpomínám na nátlak své kamarádky, když jsem jí řekl, že tentokrát vyjimečně volit nepůjdu. Je to dobrá kamarádka, ale něco do ní tentokrát vjelo.

V našem společenství jsou lidé, kteří volili Zemanu, i ti, kdo volili Drahoše. Tentokrát jsem volil a o těch, kdo svůj hlas dali druhému kandidátovi, si myslím, že volili špatně. Ale obě skupiny se předtím na shromážděních společně modlily, aby se naplnila Boží vůle (voliči Drahoše si asi myslí, že naše modlitby nebyly vyslyšeny, ale aspoň to byly naše společné modlitby). Lidé, kteří volili opačně než já, jsou pro mě důležití. Znáím je, mám je rád, líbí se mi. Ani mě nenapadne se na ně dívat skrz prsty. Jsem i jejich starším. Jen doufám, že ani jim rozdílnost názoru nebrání si mě vážit jako Božího dítěte.

Mladý politolog Petr Kobylka, který nedávno pro web Svět víry (www.svetviry.cz) napsal o prezidentských volbách v USA, se nevyšloval ani pro jednoho z obou kandidátů, přestože má jasno, koho by volil. Ani já ti neřeknu, co si myslím o současných protiepidemiologických opatřeních. Mám to docela seštudované, na internetu jsem si přečetl některé zajímavé názory, znám různé statistiky, mám na věc kategoričtý názor a vsadil bych se, že se během pár měsíců ukáže, že jsem měl pravdu. Ale nejde předně o to, mít pravdu, proto se tě nesnažím přesvědčit o té své pravdičce pravdičkovatě.

Na shromáždění jsme opatření vlády nerozdebírali, ale shodli jsme se na tom (aspoň doufám), že vrchnost to nemá lehké a že je na základě 13. kapitoly listu Římanům potřeba respektovat všechna vládní nařízení, která nás nestaví do pozice

neposlušnosti Boha Bible. Takže shoda se najít dá, ale jde o to, na čem se shodnout.

Často na tom, kdo tu pravdu má, tolik nezáleží. Zeman, nebo Drahoš? U Zemana je pozitivní jeho vztah k Izraeli. Jeho voliči jsou spokojeni, a v této věci bude asi se současným prezidentem spokojena i většina voličů Drahoše. Nicméně na Drahošovi by možná, kdyby byl zvolen, mohli jeho odpůrci také nalézt něco pozitivního, třeba rovněž jeho vztah k Izraeli.

Losnu, nebo Mažňáka?

Mám jednoznačný názor na roušky a vsadil bych se, že se brzy ukáže, že jsem měl pravdu, ale možná se naopak dovím, že jsem se mylil. Určitě je hloupé mít špatný názor, ale to není tragédie. Každý jsme se v mnoha věcech mylili a asi patrně ještě mylíme. Katastrofa nastane, až když se na druhého začnu dívat spatra. K tomu patří taky to, že někdo projeví svůj silný názor, který je opačný než ten můj, a já nějak předpokládám, že to má proti mně. Vezmu to osobně a osobní věci se neodpouštějí, a to ani tehdy ne, když si to jen myslím a žádný osobní podtext tam ve skutečnosti nebyl. To nezni moc křesťanský, ale naneštěstí to bývá realita, i mezi křesťany. Češi jsou nadstandardně vztahovační, nezřídká i křesťanskí vedoucí.

Je v dnešní době něco, co nás vede k tomu, abychom jeden proti druhému nesmířitelně stavěli své názory? Církev je tu ve vleku celé společnosti. Místo aby byla příkladem, je zrcadlem, nebo dokonce chvostem. Je to typický rys stagnace. Znak společenství, které ztrácí cíl, které přestává táhnout za jeden provaz. Lidé, kteří by se měli horlivě modlit, se horlivě přou a odsuzují se pro rozdíl v názorech na podružné věci.

Co s tím? Jak dojít smíru? Důležité je nepřechovávat svou pravou víru v roušky ani v Zemana. Mít správný názor na přistěhovalce je méně důležité než žít s bratry a sestrami v pokoji. Jedno uplivnutí na facebooku může znečistit desítky lidí. Často (dokonce asi vždycky) si myslíme, jakže se ten druhý plete, a pak se nejdou ukáže, že je to jinak. Velký význam má přiznat chybu – ať už tu, že jsem měl mylný názor, nebo že jsem kvůli prosazování pravdy narušil společenství s bratrem nebo sestrou.

Kohout bývá mladý a horlivý, často ale i starý a rozčepýřený. Toť minulý život můj. Dnes už se, pokud má krocan nateklý rudý krk, klidím z bojiště. Bůh nám buď milostiv.

Tomáš Dittrich

Jak vnímáme sami sebe

DAVID NOVÁK

Kdo vlastně jsem? Otázka zdánlivě jednoduchá, a přesto velmi složitá. Pokud totiž žijeme s pocitem, že nemáme hodnotu, žije se nám velmi těžko.

Pozemská služba Pána Ježíše byla ohraničena dvěma útoky na jeho identitu. Na konci půstu na poušti, když už byl Ježíš zesláblý, mu Satan říká: „Jsi-li Syn Boží...“ Jinými slovy: „Dokaž mi, že skutečně jsi Boží syn.“

Druhý útok přichází opět ve chvíli slabosti, na kříži: „Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže.“ Jako by mu říkali: „Tak nám dokaž, kdo jsi. Dokaž, že se o tebe Bůh Otec stará.“

Od té doby se toho moc nezměnilo. Boj o identitu se vede i v našich životech. Jak si na otázku „kdo jsme“ odpovídá svět okolo nás (a někdy možná i my)?

Čtyři odpovědi

První odpověď zní: Jsi to, *co děláš*. Mnoho lidí přímo či nepřímou poukazuje na dobré věci, které udělali, na to, v čem jsou úspěšní. Když člověk zestárne a pozná, že toho už moc dělat nemůže, alespoň vystavuje své trofeje: „Podívejte se na knihy, které jsem napsal, na děti, které jsem vychoval, na službu, kterou jsem dělal, na tituly, kterých jsem dosáhl...“ Zároveň nás mrzí, když si lidé nevšimnou, co jsme udělali, když přehlížejí naši snahu a úspěchy nebo když podceňují, co dokážeme.

Druhá odpověď zní: Jsi tím, *co o tobě říkají druzí*. Tato oblast má velikou moc. Pokud o mně druzí mluví v superlativech, ovlivňuje to, jak sám sebe hodnotím. Platí to i opačně. Je těžké sloužit nebo pracovat v kolektivu, který mě kritizuje, a tím mi dává najevo, že si mě neváží. Zároveň je velikým pokušením dělat věci okázale – investovat jen do toho, co je vidět a za co mohu čekat ocenění (což třeba modlitba, ztišení, pomoc někomu na okraji není).

Třetí odpověď zní: To, kým jsi, záleží na tom, *co máš*. Jakkoli můžeme s pohrdáním hovořit o materialismu, je příjemné mít vytuněné auto, nadupaný počítač, značkové šaty nebo pěkně zařízený byt. Když vidím, kolik úsilí lidé v každém věku do toho, aby „měli“, vkládají, mám za to, že se rozhodně nejedná o oblast, kterou bychom nemuseli řešit.

Čtvrtá odpověď zní: To, kdo jsi, je dáno tím, *jak vypadáš*. Ne nadarmo se mluví o tzv. napoleonském komplexu, tedy kompenzaci toho, že někdo nevypadá hezky, násilím na druhých. Tím není řečeno, že kdo je malý, tlustý, plešatý, má brýle nebo je hubený, je automaticky zlý. Zlý může být kdokoli. Jen je příjemné, když je

někdo hezký a má skvělou vysportovanou postavu. A to platí v jakémkoli věku, nejen v pubertě.

Jednoduchý lék

Kolem těchto čtyř oblastí se v podstatě točí odpověď na otázku, kdo jsem. Netvrdím, že je to u všech lidí stejné nebo že jsou všechny čtyři oblasti v rovnováze, ale více či méně s identitou souvisejí. Zároveň to ukazuje na ubohost lidského života, protože o každou z těchto oblastí můžeme velmi rychle přijít. Jejich vratkost si uvědomíte třeba uprostřed těžké nemoci, nebo když končíte nějakou úspěšnou službu či kariéru. Najednou zjišťujete, že jakkoli jste byli vytížení, být pod pomyslným pódiem je těžší než být na něm.

Podle zmíněných oblastí nás hodnotí svět, a proto jsme přirozeně tlačeni k tomu, abychom na sobě „zamakali“: abychom pracovali na něčem významném, měli vizitku s titulem před i za jménem, byli uznávaní, krásní a materiálně zajištěni. Někteří si svoji identitu vytvářejí na sociálních sítích, kde vystavují svoje úspěchy a kde jim fankluby svými „lajky“ vyja-

**Kristus si nás vyvolil.
Každého, specificky
a neopakovatelně.
Nikdo už nebude jako já.**

druhí náklonnost.

Asi je nám jasné, že pokud na výše popsaných oblastech stojí náš život, jsme na tom špatně. Stačí málo, a všechno se může zhroutit, a s tím i naše identita. Existuje na to lék? Nebo jsme odsouzeni k nikdy nekončící honbě za posty, věcmi, přízní druhých a k (ne)spokojenosti se svým tělem?

Lék existuje a zní jednoduše. Jsou jím Ježíšova slova „Jsi milovaný“. Pokusme se tuto jednoduchou větu domyslet. Pokud jsem milovaný, potom vše výše popisované najednou nehraje klíčovou roli. Najednou vím, že i kdybych nic neznamenal, i kdyby mě druzí neměli rádi, kdybych se neměl čím chlubit i kdybych byl tlustý, hubený a nevím jaký, stále platí, že, co se Boží lásky týká, nehraje to roli. Už od toho neodvozuji svoji identitu. Najednou můžu ve

všech oblastech života zakoušet ohromnou svobodu. Už se nemusím snažit udělat na druhé dojem, protože když vím, že jsem milovaný, můžu si být jistý, že jsem už na „někoho“ dojem udělal.

„Toto je mé tělo“

Tady se na chvíli zastavme a podívejme se na problém trochu hlouběji. Protože Kristus je naším příkladem, zamysleme se, kdy mluví o sobě. V jednom z posledních rozhovorů před ukřižováním provází Ježíš večeri slovy: „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.“ (Mt 26,26) Ježíš přirovnává sebe ke chlebu (u Jana říká: „Já jsem chléb života“). Chléb bere, žehná, láme jej a dává. Jaký mají tyto čtyři výroky vztah k tomu, o čem píšou?

Bere – dalo by se nahradit slovem „volí“. Vzít si lze jeden konkrétní chléb. Musíme si tedy určitý chléb zvolit, tak jako si Kristus vyvolil nás. Každého, specificky a neopakovatelně. Nikdo už nebude jako já. Ne proto, že jsem lepší či horší, ale protože jsem vyvolený, a tím i jedinečný. Není třeba se trápit tím, kým nejste nebo co nemáte. Můžeme si mnoho věcí přát, ale ne se trápit. Bůh nás v naší jedinečnosti vyvolil k jedinečným úkolům.

Žehná – žehnat v latině i řečtině doslova znamená dobře o někom mluvit (dobrořečit). Tím nejdůležitějším je, že o nás dobře mluví Bůh skrze Krista. Protože jsme pozeňnaní, máme i my žehnat druhým. Člověk, který je milovaný, je si vědom toho, že je pozeňnaný, je schopen vidět v druhých to dobré. Je schopen být nástrojem pokoje, mluvit o druhých dobře, protože se jich nebojí a necítí v nich konkurenci. Je schopen poodstoupit od sebe a nebrat se smrtelně vážně. Druhým je mu s ním dobře.

Zároveň ale Ježíš chléb i **láme**. I to je jeden z údelů služby. Budeme lámání a bude to bolet. Není následování bez kříže. Bůh nedává pouze radost, pokoj, lásku, ale i bolest. Pokud se někdo rozhoduje sloužit a následovat, říká své ano bolesti. Možná i proto si službu Kristu a jeho následování mnoho lidí rozmyslí nebo jen něco předstírají. Jedním z klíčových textů pro službu a život s Kristem je, že dříve než zrno vydá užitek, musí zemřít. Pokud toužíme, aby naše služba a život přinášely pozeňnaní, budeme muset umírat. Bůh žehná tomu, co obětujeme, ne našim přebytkům.

Nakonec Ježíš chléb **dává**. Až chléb, který druzí jedí, dává smysl. Stejně tak život, který je zde pro Ježíše a druhé, je životem smysluplným a bohatým. Vždy je šťastnější ten, kdo dává. Naopak prázdný zůstává ten, který k druhým přistupuje podle toho, „co z nich kouká“. Bůh je ten, kdo obdarovává. A k tomu jsme stvořeni i my.

Jak tento článek shrnout? Dávejme si pozor, aby se nám tlak na viditelné výsledky, na to, jak působíme na druhé, co máme, jak vypadáme, nestal osidlem, abychom od těchto oblastí nezačali odvozovat to, kdo jsme. Identitu najdeme v Kristu, když prožijeme, že jsme milovaní, vyvolení, pozeňnaní, lámání a dávající. ■

Bc. David Novák, M.Th., je předsedou Rady Církve bratrské, správcem sboru CB Praha 13-Stodůlky a vyučujícím na ETS.